

Studie ohně

María V. Snyderová

COO
BOO

Studie ohně

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Maria V. Snyderová

Studie ohně – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Studie ohně

María V. Snyderová

COO
BOO

Přeložila Magdaléna Stárková

FIRE STUDY

Copyright © 2008 by Maria V. Snyder

Translation © Magdaléna Stárková, 2021

All rights reserved including the right of reproduction in whole, or in part in any form.

This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination, or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, business establishments, events, or locales are entirely coincidental.

Cover © Kamila Flonerová, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-7661-279-2

ISBN e-knihy 978-80-7661-283-9 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

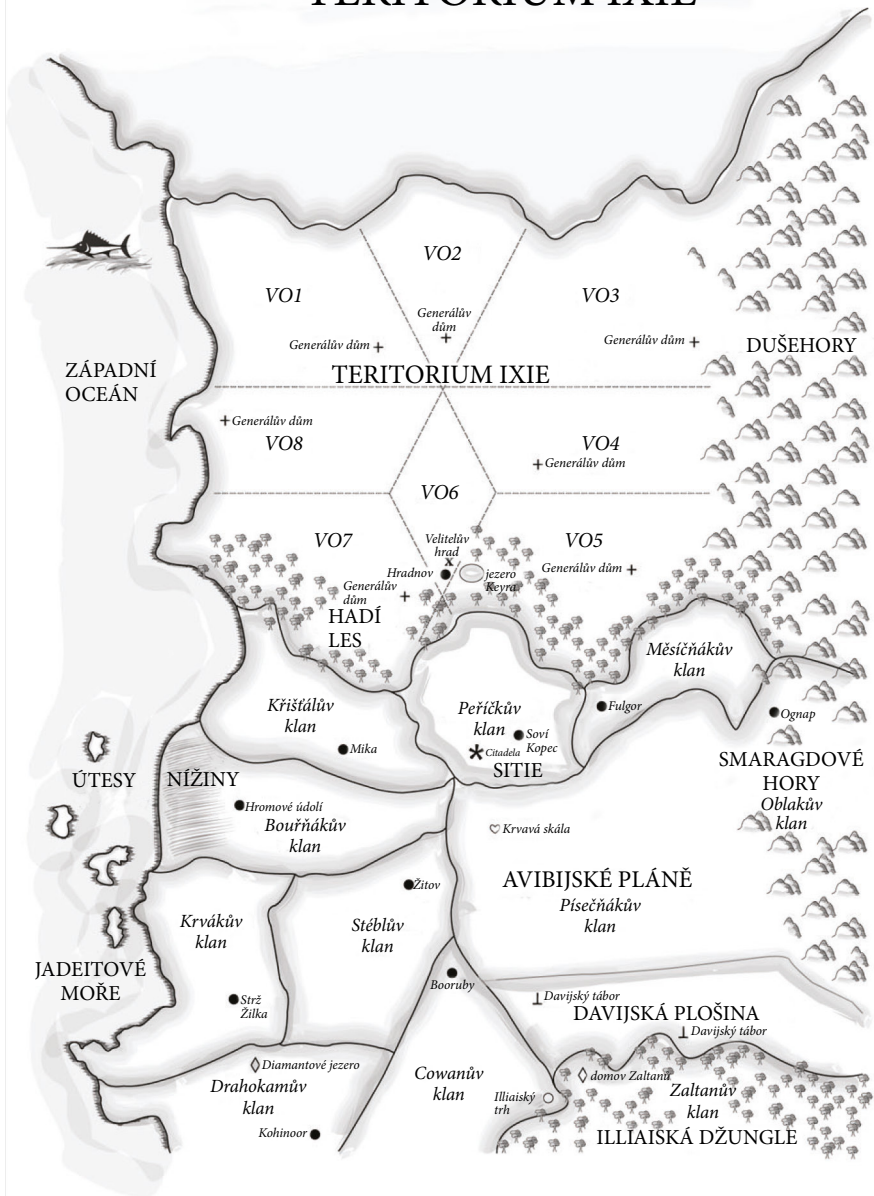
ISBN e-knihy 978-80-7661-284-6 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7661-282-2 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

MÝM RODIČŮM JAMESOVI A VINCENZE
ZA NEUTUHAJÍCÍ PODPORU A POVZBUZOVÁNÍ VE VŠEM,
CO JSEM SI KDY VZALA DO HLAVY.
TO VY JSTE ZAŽEHLI TEN OHEŇ.

TERITORIUM IXIE

1.

„To je fakt trapný, Jeleno,“ stěžoval si Dax. „Všemocná Hledačka duší, která není všemocná. To má být nějaká zába-
va?“ rozhodil dlouhé ruce v hrané frustraci.

„Tak to tě musím zklamat, protože já jsem o Hledáčích duší nikdy netvrdila, že jsou všemocní,“ odhrnula jsem si pramen černých vlasů z očí. Dax a já už jsme nějakou dobu pracovali na rozvíjení mých kouzelných schopností, ale zatím bezúspěšně. Zatímco jsme trénovali v Irysině věži – a vlastně i mojí věži, protože mi tu vyhradili celá tři patra –, pokoušela jsem se držet svoji rozmrzelost na uzdě a soustředit se jen na lekci.

Dax se pokoušel mě naučit pomocí magie pohybovat předměty. Přestavoval nábytek, vyrovnával plyšová křesla do úhledných řad a otočil pohovku bokem k nám. To všechno jen pomocí kouzelné síly. Moje pokusy obnovit Irysinu útulné rozmístění nábytku a zamezit nočnímu stolku, aby mě ho-

nil po místnosti, se zatím mýjely účinkem. Nedostatkem snahy to ale nebylo. Potila jsem se u toho tak, že se na mě lepila košile.

Najednou jsem se zachvěla zimou. I přes vesele plápolající oheň v krbu, teplé koberce a zavřené okenice tu byla pořádná zima. Stěny z bílého mramoru, které v horkém létě tak příjemně chladily, do sebe teď lačně vtahovaly veškeré teplo pokoje. Představovala jsem si, jak zelenou žilnatinou kamene utíká teplo ven.

Můj kamarád Dax Stéblo si popotáhl dlouhou košili. Byl vysoký a štíhlý jako pravý člen Stéblova klanu a připomínal opravdové stéblo trávy včetně jeho ostré hrany, kterou představoval Daxův nabroušený jazyk.

„Hýbání předměty ti očividně jde jak psovi pastva, takže to vyzkoušíme s ohněm. Zapálit oheň dokáže i mimi-no!“ postavil Dax postavil na stůl svíčku.

„Mimino? Tak teď už opravdu přeháníš. Zase.“ Kouzelné schopnosti se totiž projevovaly nejdřív v pubertě.

„Detail,“ odmávl mě Dax rukou, jako by odháněl mouchu. „A teď se soustřeď na tu svíčku.“

Povytáhla jsem obočí. Zatím jsem přes veškerou snahu s neživými předměty nic nepořídila. Uměla jsem uzdravit tělo, číst myšlenky a vidět lidem až do duše, ale když jsem si stáhla vlákno moci, abych posunula křeslo, nestalo se vůbec nic.

Dax zvedl tři prsty. „Existují hned tři důvody, proč si myslím, že bys to měla umět. Zaprvé: jsi mocná. Zadruhé: jsi vytrvalá. A zatřetí: porazila jsi Křovináře, Zloděje duší.“

Který ale utekl a mohl každou chvíli zase vyrazit na lov nových obětí. „A připomínka toho darebáka mi má pomoci?“ zamračila jsem se.

„Hele, tohle mělo být povzbuzení! Nebo ti tu mám vyjmenovat všechny tvoje hrdinské činy, o kterých se...“

„Ne. Radši budeme pokračovat ve výuce.“ Poslední věc, kterou jsem od Daxe chtěla slyšet, byly čerstvé drby. Novinka, že jsem Hledačka duší, se rozletěla Domovem mágů jako semínka pampelišky ve vichřici a já jsem ještě pořád nezvládla myslet na ten titul bez pochyb, obav a strachu.

Zahnala jsem všechny rozptylující myšlenky a soustředila se na zdroj síly obklopující svět jako jedna velká deka, z níž si ovšem jen kouzelníci směli stáhnout vlákénka magie pro svoji potřebu. Sama jsem si pro sílu sáhla a namířila ji na svíčku, abych ji přinutila vzplát.

Nic.

„Zkus to znova. Snaž se,“ pobídl mě Dax.

Znovu jsem se soustředila a zamířila.

Daxova tvář za svíčkou celá zrudla a můj kamarád se zajíkl, jako by potlačoval kašel. Do očí mě štíplo ostré zablesknutí a knot vzplál.

„To je ale drzost!“ mračil se Dax tak pobouřeně, až mě to rozesmálo.

„To ty jsi chtěl tu svíčku zapálit!“

„Jo, ale neříkal jsem ti, abys k tomu přinutila mě!“ Rozhlédl se po místnosti, jako by hledal trpělivost s neposlušným capartem. „Zaltanové a jejich divné schopnosti, který mě zrovna donutily zapálit knot. Pche! Když si pomyslím, že jsem si chtěl skrz tvoje dobrodružství okořenit život...“

„Pozor na to, co říkáš o mém klanu. Ještě slovo a...“
Schválně ho napínám, aby moje hrozba měla větší váhu.

„A co?“

„A řeknu Druhému kouzelníkovi, kam mizíš, kdykoli vytáhne z poličky jeden ze svých starých svazků.“ Bain byl Daxův učitel a milovník historie, jenže Dax by se raději místo zašlých dějin raději učil nové taneční kroky.

„Tak jo, tak jo, vyhráváš. Nemáš schopnost zapálit oheň. A já asi zůstanu u překladů ze starých jazyků,“ zatvářil se zasmušile. „A ty se zase budeš držet hledání duší.“ Ačkoli vtipkoval, měla jsem pocit, že jsem v jeho tónu zaslechla ještě něco.

Měl pádný důvod si dělat si s mými schopnostmi hlavu. Poslední Hledač duší se v Sitii narodil před sto padesáti lety. Během svého krátkého života proměnil svoje nepřátele na otroky bez vlastní mysli a málem se mu podařilo převzít vládu nad celou zemí, a tak Sitijci nereagovali na zprávu o dalším Hledači s nadšením.

Rozpačitá chvílka ale brzy pominula a Daxovi v lahvově zelených očích zablikala rošťácká světélka: „Měl bych ma-zat. Ještě se dneska musím šprtat na náš zítřejší test z dějin. Pamatuješ?“

Při představě obrovské bichle, která na mě čeká v pokoji, jsem nespokojeně zavrčela.

„Tvoje znalost sitijské historie je mimochodem stejně ubohá jako tvoje schopnost hýbat předměty.“

„Mám pro to ale dva dobrý důvody,“ zvedla jsem významně dva prsty. „Zaprvé: Křovinář. Zadruhé: Sitijská rada.“

Dax jen mávl rukou.

Než stačil cokoli říct, dodala jsem: „Já vím, detail.“

Usmál se, přehodil si přes ramena plášť, a když vyklouzl ven, vpustil do místnosti poryv mrazivého větru. Plameny v krbu se roztančily a potom zase klidně plápolaly. Přišla jsem blíž a hřála si nad nimi ruce, zatímco jsem v duchu přemítala o zmíněných dvou důvodech.

Křovinář byl členem dosud nepotrestaného klanu Davijců, odpadlíků Písečňákova klanu. Chtěli od života víc než jen věčně bloudit po pláních a vyprávět příběhy, a tak začal Křovinář unášet mladá děvčata. Zmocnil se dvanácti a mučil je, aby jim mohl ukrást duši a rozšířit svoji kouzelnou moc. Naštěstí jsme ho s Valekem zastavili dřív, než svoji misi dokončil.

U srdce mě bodl stesk po Valekovi. Letmo jsem se dotkla jeho motýlího přívěsku, který se mi houpal na krku. Do Ixie se vrátil teprve před měsícem, ale chyběl mi každý den víc a víc. Možná bych se měla namočit do smrtelného nebezpečí, abych ho sem přivolala. Valek se totiž vždycky ukázal, když mi něco hrozilo. Měl na takové věci čich.

Smůla byla v tom, že právě v takových chvílích člověk stejně nemá čas ani myšlenky na romantické chvílky s tím druhým. Toužila jsem jen po tom, aby mě do Ixie poslali na nudnou diplomatickou misi, jenže Sitijská rada mi takový výlet nechtěla dovolit. Ne dřív, než se rozhodne, co se mnou udělá. Radu tvořilo jedenáct vůdců klanů a čtyři kouzelníci mistři a všichni se celý poslední měsíc dohadovali o mojí nové roli Hledačky duší. Ze čtyřky kouzelnických mistrů za mnou nejpevněji stála Čtvrtá kouzelnice

Irys Drahokamová, zatímco První kouzelnice Roze Peříčková mě nemohla ani cítit.

Zírala jsem do plamenů a sledovala jejich tanec na dřevěných políčkách. Myšlenkami jsem ještě pořád byla u Roze. Neuspořádané plápolání ustalo a plameny se začaly pohybovat synchronizovaně jako herci na jevišti.

Divné. Zamrkala jsem. Oheň se ale pořád choval nezvykle. Jeho žár rostl, až mi naplnil zorné pole a vytlačil z něho zbytek místnosti. Jasně spletence barev mě bodaly do očí. Zavřela jsem víčka, ale pořád jsem je viděla. Zmocnila se mě zlá předtucha. I přes silnou mentální bariéru mě někdo oplétal svými kouzly.

Sputaná kouzlem jsem sledovala, jak se ohnivá scéna mění v můj vlastní obraz. Moje ohnivé já se sklonilo nad ležícím tělem. Když z něho vyšla duše, vdechla jsem ji. Tělo bez duše se zvedlo a ohnivé já ukázalo na další postavu. Tělo se otočilo, přikradlo se k ní a uškrtilo ji.

Vyděšeně jsem se pokoušela ohnivou vizi zastavit, ale nešlo to. Musela jsem se dívat, jak vyrábím další a další vraždící těla bez duše. Napadla nás nepřátelská armáda. Ohnivé meče se blýskaly. Ohnivá krev cákala kolem. Kdyby to nebyl tak děsivý pohled, asi bych kouzelníka, který ho vytvořil, obdivovala za umělecké vyvedení do nejmenších detailů.

Zanedlouho byla moje armáda poražena a já jsem vězela v ohnivém kruhu. Moje ohnivé já někdo dovlékl ke kůlu, spoutal a polil olejem.

V tu chvíli jsem se vrátila do vlastního těla. Stála jsem u krbu a ještě cítila pavučinu cizí magie kolem sebe. Stáhla se a na oblečení mi vyšlehly plamínky.

A šířily se.

Nemohla jsem je vůlí zastavit. Proklínala jsem se za to, že neumím kouzlem oheň ovládat, a nechápala jsem, proč tuto schopnost nemám.

V hlavě se mi ale hned ozvala odpověď. *Protože takhle tě můžeme zabít.*

Odvrávorala jsem od ohně. Pot mi stékal žlábkem zad jako studený potůček a v uších se mi vařila krev. Vyschlo mi v ústech, srdce mi žhnulo v hrudi a horký vzduch mě pálil v krku. Nos mi naplnil puch spáleného masa, až se mi zvedl žaludek. Každý kousek mé kůže zachvátila bolest.

Už jsem neměla ani dost vzduchu na to, abych křičela.

Válela jsem se po zemi v zoufalé snaze se uhasit.

Hořela jsem.

Najednou kouzelný útok pominul a osvobodil mě od muk. Padla jsem na podlahu a horečně vtahovala do plic studený vzduch.

„Jeleno, co se stalo?“ Irys mi položila ledovou ruku na čelo.
„Jsi v pořádku?“

Moje učitelka a přítelkyně se na mě ustaraně dívala. Její tvář i smaragdové oči byly plné obav.

„Nic mi není,“ zasípala jsem, než mě přemohl záchvat kašle. Irys mi pomohla se posadit.

„Podívej se na svoje šaty! Ty ses zapálila?“

Látka oblečení byla celá špinavá od sazí a rukávy i nohavice jsem měla poseté propálenými dírkami. Tohle už nikdo nezašije, pomyslela jsem si. Budu muset poprosit sestřenicí Lísku o nové šaty. Povzdychla jsem si. Asi bych si

od ní měla rovnou objednat celou stovku bavlněných tunik a kalhotových sukní, abych neztrácela čas. Zdálo se, že mě čeká zajímavý život plný nejrůznějších událostí včetně magických útoků.

„Nějaký kouzelník mi poslal ohnivý vzkaz,“ vysvětlila jsem. I když jsem věděla, že nejmocnější kouzelnice v Sittii je Roze a že dokáže překonat moji mentální obranu, nechtěla jsem ji hned z něčeho nařknout bez důkazu.

Než se mě Irys stihla zeptat na něco dalšího, předběhla jsem ji: „Jak to šlo na schůzi Rady?“ Nesměla jsem se jí účastnit. I když upršené počasí zrovna nelákalo k výletu na radnici, stejně mě žralo, že jsem tam nemohla být.

Rada trvala na tom, že se budu informovat o všem, o čem každý den jedná, což bude součástí mého výcviku ve vyjednávání o spojenectví mezi nimi a Ixií. Jen o tom, co mám dělat se svojí schopností hledat duše, zatím Rada nerozhodla. Podle Irys zapříčinila moje váhavost v učení to, že se rozhodnutí Rady tak táhne. Já jsem si zase myslela, že se Rada spíš bojí, abych se nevybarvila jako ten Hledač duší kdysi dávno.

„Jak šlo jednání?“ usmála se kysele Irys. „Dobře a špatně. Rada se usnesla, že podpoří tvůj výcvik.“ Odmlčela se.

Psychicky jsem se obrnila před další zprávou.

„Roze ten výsledek... rozzlobil.“

„Rozzlobil?“

„Jo. Pěkně se vztekala.“

Teď už aspoň vím, co stálo za tím ohnivým vzkazem.

„Pořád tě má za hrozbu, a tak se Rada rozhodla, že tě bude školit právě ona.“

Vyškrábala jsem se na nohy. „To ne.“

„Jinak to nejde.“

Spolkla jsem odpověď. Určitě musela existovat ještě jiná možnost. Byla jsem v Domově mágů obklopená kouzelníky s nejrůznějšími schopnostmi a dovednostmi. Určitě se tu musel najít ještě někdo, kdo by se mnou pracoval. „A co ty nebo Bain?“

„Chtějí nestranného učitele. Takže ze čtyř kouzelnických mistrů zbyla jen Roze.“

„Ale ona není...“

„Já vím. A právě to by ti mohlo pomoci. Když tě bude učit, třeba ji přesvědčíš, že se nechystáš převzít vládu nad zemí, a pochopí, že skutečně toužíš pomoci Sitii i Ixii.“

Moje pochyby to ale nerozptýlilo.

„Nemá tě ráda, ale její zájem na tom, aby byla Sitie i nadále bezpečným a svobodným místem k životu, všechnu osobní nevraživost zastíní.“

Irys mi podala svitek, a zastavila tak ironickou poznámku, která se mi drala na jazyk. „Tohle přišlo během schůze.“

Otevřela jsem psaní. V něm jsem našla hustým rukopisem napsaný vzkaz od Měsíčního muže. Stálo tam: *Našel jsem, co hledáš, Jeleno. Přijed.*

2.

Vzkaz, který jsem držela v ruce, byl pro Měsíčního muže, mého písečnického přítele a Tkalce příběhů, zcela typický. Tajemný a neurčitý. Hned mě napadlo, že se asi ďábelsky zubil, když ho psal. Jako můj Tkalce příběhů dobře věděl, že toho hledám víc. Ze všeho nejvíc jsem ale chtěla získat znalosti o Hledáčích duší a přijít na to, jak zajistit mír mezi Ixií a Sitií. Tichá a klidná dovolená by se mi taky líbila, ale hádala jsem, že dopis Měsíčního muže se týká Křovináře.

Zloděj duší Křovinář z klanu Davijců a vrah jedenácti dívek utekl z vězení v Domově mágů s pomocí Cahila Ixijského. Protože se Radě nepodařilo ho zadržet, jednala už celý měsíc o tom, jak je oba najít.

Moje rozmrzelost rostla každým dnem. Křovináře jsem sice oslabila, když jsem mu v boji sebrala všechny duše, zdroj jeho kouzelné moci, ale stačilo, aby zabil další děvče, a hned by byl o něco mocnější. Zatím se nikdo nepohře-

šoval, ale pouhá představa, že je ten darebák ještě stále na svobodě, mě užírala.

Abych zahнала myšlenky na to, jaké hrůzy může Křovinář ještě způsobit, soustředila jsem se na vzkaz v ruce. Měsíční muž nevzkázal, že mám přijet sama, ale jakmile mi v hlavě vytanul nápad, že bych to měla oznámit Radě, rychle jsem ho zaplašila. Než by se usnesli na tom, co podniknou, Křovinář by byl dávno ten tam. Pojedu, aniž bych je informovala. Irys by mi řekla, že se zase vrhám po hlavě do nebezpečí a doufám, že to dobře dopadne. Prozatím to ale – až na pár drobných nehod – docela slušně fungovalo. A navíc se mi teď myšlenka na rychlý odchod zamlouvala daleko víc než představa, že tu budu muset ještě nějakou chvíli nečinně trčet.

Když jsem svitek rozmotala, odstoupila Irys kousek stranou, ale z jejího nápadně ztuhlého postoje jsem vyčetla, že hoří zvědavostí. Řekla jsem jí tedy, co mi Měsíční muž píše.

„Měly bychom o tom zpravit Radu,“ řekla.

„A ta pak udělá co? Bude další měsíc nekonečně probírat všechny možné problémy? Ve vzkazu jasně stojí, že Měsíční muž zve *mě*. Když budu potřebovat pomoc, pošlu pro tebe.“ Cítila jsem, jak se její odhodlání vytrácí.

„Neměla bys tam jet sama.“

„Fajn. Vezmu si s sebou Leifa.“

Po chvílce zaváhání Irys souhlasila. Jako člence Rady jí takové rozhodnutí nedělalo radost, ale už se naučila mi věřit.

Můj bratr Leif asi stejně rád jako já na chvílku zmizí z Domova mágu i Citadely. Rostoucí antipatie Roze Peříč-

kové vůči mé osobě postavily Leifa do složité situace. Školní léta strávil v učení u Roze a potom se stal jedním z jejích pomocníků. Jeho kouzelná schopnost vycítit lidské emoce dávala Roze poznat, zda se podezřelý provinil či ne, a kromě toho pomáhala obětem zločinu vzpomenout si na podrobnosti toho, co se jim stalo.

Když jsem se poprvé po čtrnácti letech objevila v Sítii, Leif na to nejdřív reagoval nenávistně. Vzal si do hlavy, že mě do Ixie unesli jemu na truc a můj návrat ze severu nebyl ničím jiným než špionážní akcí.

„Aspoň kouzelnickým mistrům bychom o tom vzkazu ale říct měly,“ přemítala Irys. „Roze by jistě ráda věděla, kdy tě bude moct začít učit.“

Zamračila jsem se a chtěla Irys požalovat, jaký maličerný ohnivý kousek si na mě První kouzelnice nachystala, ale nakonec jsem mlčela. Ne. S Roze si to vyřídím sama. Bohužel s ní teď strávím času víc, než je mi milé.

„Dnes odpoledne máme schůzi mistrů – dokonalá příležitost je informovat o tvých plánech. Sejdeme se ve správné budově.“

Nesouhlasně jsem se zamračila, ale to na Irys neplatilo.

„Fajn. Takže se uvidíme později,“ řekla a vyplula z věže dřív, než jsem se zmohla na protest. Ještě jsem ji mohla oslovit v duchu, protože moje mysl je stále propojena s tou její. Můžeme spolu komunikovat i na dálku, jako bychom byly v jedné místnosti. Každá z nás měla svoje soukromé myšlenky, ale pokud jsem na Irys „promluvila“, slyšela mě. Vrtat se v soukromí mé hlavy ale nesměla – tím by hrubě porušila kouzelnickou etiku.

Podobné spojení jsem sdílela i se svou klisnou Kiki. Stačilo ji v duchu „zavolat“. Komunikace s Leifem a Daxem byla podstatně složitější. Pokud jsem se na ně chtěla napojit, musela jsem si vědomě stáhnout vlákno kouzla a hledat je. Když už jsem je našla, bylo jen na nich, zda mě pustí přes mentální obranu do své hlavy.

I když jsem se přes jejich duši dokázala dostat až k emocím a myšlenkám, nedělala jsem to, protože i takové výlety tu odporovaly etickému kodexu. Když jsem tu schopnost použila na Roze, abych se chránila před jejím zkoumáním, pěkně ji to vyděsilo. Ačkoli je mocná jako nikdo jiný tady, nemohla mi zabránit, abych se dotkla její esence.

Úzkostí se mi stáhlo hrdlo. Můj nový titul Hledačky duší mi příliš neseděl. Rychle jsem podobné spekulace zaplašila, zachumlala se do pláště a vyrazila ven.

Cestou přes Domov mágů jsem myšlenkami zase zabloudila k mentální komunikaci. Moje spojení s Valekem se nedalo považovat za magické pouto, protože jemu jsem se do hlavy nikdy nedostala, zatímco on měl prapodivnou schopnost dokonale vycítit chvíli, kdy jsem ho potřebovala, a spojit se se mnou sám. Už mnohokrát mi tím zachránil život.

Otočila jsem si Valekovým hadím náramkem na zápěstí a chvíli přemýšlela o našem vztahu, než ledový vítr všechny hřejivé myšlenky rozfoukal. Na severní Sitii se sneslo kruté studené období. Brodila jsem se kalužemi mokré břčky a chránila si rukou tvář před ledovým mrholením. Bílý mramor Domova teď pokrývalo bahno, takže to tu v chabém světle vypadalo jako šedivá díra. Dokonale to odráželo pošmourný, nevlídný den.

Většinu svého jednadvacet let dlouhého života jsem strávila na severu v Ixii, takže jsem podobně odporné počasí musela snášet jen pár podzimních dní v roce, než vlhkost rozfoukal studený vítr. Tady v Sitii byly ale podobné plískanice během studeného období normální, aspoň to tvrdila Irys. Sníh padal jen vzácně a málokdy vydržel do rána.

Sourala jsem se do správní budovy a snažila se ignorovat nepřátelské pohledy studentů spěchajících na hodiny. Když jsem chytila Křovináře, posunula jsem se na žebříčku Domova mágů z pozice obyčejné učnice až na místo kouzelnické pomocnice. Protože jsme se s Irys dohodly na rovnocenné spolupráci, nabídla mi ubytování ve své věži a já ho s úlevou přijala, abych unikla chladným odsudkům svých spolužáků.

Jejich opovržení ale nebylo nic proti Rozeinu hněvu, když jsem vešla do zasedací místnosti kouzelnických mistrů. Připravila jsem se na vzteklou smršť, ale to už Irys vyskočila ze svého místa u dlouhého stolu a vysvětlovala, proč jsem přišla.

„Dorazil vzkaz od písečňáckého Tkalce příběhů,“ řekla Irys. „Možná vypátral Křovináře s Cahilem.“

Roze zkřivila pohrdavě koutky. „Nemožné. Aby se vrátil k Davijcům, musel by se vypravit rovnou přes Pláně. To by byla sebevražda. Navíc by se hned prozradil. Počítám, že Cahil vzal Křovináře k Bouřňákům nebo Krvákům, kde má hodně přívrženců.“

Roze byla Cahilovou oblíbenkyní v Radě. Samotného Cahila vychovali vojáci, kteří po převratu utekli z Ixie. Pře-

svědčili ho, že je synovcem mrtvého ixijského krále a má nárok na trůn. Celou dobu se snažil získat si na jihu dost spojenců na to, aby z nich postavil armádu a porazil ixijského velitele. Když se ale dozvěděl, že jeho otcem je ve skutečnosti pouhý voják, osvobodil Křovináře a někam s ním zmizel.

Roze Cahila podporovala, protože oba dva věřili, že je jen otázkou času, než velitel Ambrose začne pokukovat po Sítii.

„Mohl po cestě na Davijskou plošinu Pláně prostě objet,“ namítla Zitora Cowanová, Třetí kouzelnice. V medových očích se jí zračily starosti, ale jako nejmladší ze čtyř kouzelnických mistrů ji ostatní stejně většinou ignorovali.

„Ale jak by se o něm tedy ten Měsíční muž dozvěděl? Písečňákův klan se málokdy vydává pryč z plání, pokud to není nezbytně nutné,“ přemítala dál Roze.

„Spíš chtějí, abychom tomu věřili,“ zavrtěla hlavou Irys, „ale nedivila bych se, kdyby měli venku pár zvědů.“

„Tak nebo tak,“ vložil se do debaty Druhý kouzelník Bain Krvák, „musíme počítat se všemi možnostmi. Ať už je Davijská plošina na ráně nebo ne, někdo musí potvrdit, že tam Cahil s Křovinářem nejsou.“ S bílou hřívou a vlajícím hábitem vypadal přesně tak, jak jsem si představovala kouzelníka. Z jeho tváře vyzařovala moudrost.

„Půjdu já,“ oznámila jsem.

„Měli bychom s ní poslat vojáky,“ řekla Zitora.

„Doprovodí ji Leif,“ dodal Bain. „Jsou s Písečňáky příbuzní, a tak budou na Pláních vítáni.“

Roze si prsty prohrábla krátké bílé vlasy a zamyšleně se zamračila. Když venku klesly teploty, přestala si oblékat oblíbené šaty s holými pažemi a raději nosila dlouhý rukáv. Hluboká modř látky pohlcovala světlo a byla skoro stejně tmavá jako její kůže. Měsíční muž měl podobný tón pleti, a tak mě hned napadlo, jaké by asi měl vlasy, kdyby si neholil hlavu.

„Nehodlám tam poslat nikoho,“ řekla nakonec Roze. „Bylo by to jen plýtvání časem a zdroji.“

„Pojedu. Tvoje požehnání nepotřebuju,“ vstala jsem a chystala se k odchodu.

„Ale Domov mágů bez mého dovození opustit nemůžeš,“ zavrčela Roze. „Tohle je *můj* revír a já rozhoduju o všech kouzelnících včetně *tebe*, Hledačko duší.“ Zlostě bouchla pěstmi do opěrek židle. „Kdybych mohla rozhodovat za celou Radu, už dávno bys dole v kobce čekala na opravu! Od Hledačů duší nikdy nevzešlo nic dobrého.“

Ostatní kouzelníci mistři zůstali šokovaně zírat, ale Roze soptila dál: „Jen se podívejte do minulosti! Každý Hledač duší šel jen a jen po moci: kouzelné, politické, nad dušemi... To je jedno! A Jelena nebude jiná. Jistě, teď nám tu hraje komedii o spojenectví, a dokonce se uvolila, že se ode mě nechá učit, ale uvidíte, že je to jen otázka času. Už teď,“ ukázala Roze na dveře, „už teď chce někam zmizet, a to ještě ani nezačala první lekci.“

Její slova se nesla ohromeným tichem. Roze se podívala na poděšené tváře svých kolegů a uhladila si záhyby na šatech. Nebylo žádným tajemstvím, že mě nemohla ani cítit, ale teď očividně zašla příliš daleko.

„Roze, to bylo...“

Zvedla dlaň, aby zastavila Bainovo kázání dřív, než vůbec začalo. „Sám znáš naše dějiny. Tolikrát jsem tě varovala, a tak už to nebudu opakovat.“ S těmi slovy se zvedla ze židle a tyčila se nade mnou jako věž. Potom do mě zabodla nepřátelský pohled: „Tak si jdi a vezmi si i Leifa. Ber to jako první lekci. Lekci marnosti. Až se vrátíš, budeš moje.“

Roze se vydala ke dveřím, ale stihla jsem zachytit vláknou jejích myšlenek: ... *aspoň bude mít co dělat a nebude se mi plést do cesty.*

Než odešla, ještě se zastavila a propálila mě pohledem: *Nestrkej nos do sitijských záležitostí a možná budeš první Hledač duší, který se dožil pětadvacítky.*

Jdi se znovu podívat do učebnice dějepisu, Roze, odpověděla jsem jí. Kdykoli zemře Hledač duší, vezme s sebou i jednoho kouzelnického mistra.

Roze mě ignorovala a odkráčela pryč. Tím sezení Rady skončilo.

Šla jsem najít Leifa. Bydlel nedaleko učňovského křídla ve východní části Domova mágů. Měl pokoj v kouzelnické ubytovně, skýtající útočiště hotovým kouzelníkům, kteří tu po škole zůstali, aby učili ty mladší nebo pomáhali kouzelnickým mistrům.

Zbytek těch, kdo vystudovali, dostal umístěnku do některého ze sitijských měst a sloužil občanům. Rada dělala, co mohla, aby byl v každém městě aspoň jeden léčitel, zatímco kouzelníci se vzácnějším nadáním – například ti, kteří uměli číst starodávné jazyky a nacházet ztracené věci – cestovali z místa na místo podle toho, kde jich zrovna bylo potřeba.

Nejmocnější z nich skládali před odchodem do světa v Domově mágů mistrovské zkoušky. Za posledních dvacet let uspěla jen Zitora, a tak zvýšila počet kouzelnických mistrů na čtyři. V celé sitijské historii se ještě nestalo, aby byli ve funkci zároveň více než čtyři mistři.

Irys se domnívala, že kdo má dost síly na to, aby byl Hledačem duší, mohl by se pokusit o zkoušku, ale já jsem to viděla jinak. V Domově mágů byl plný stav a já jsem neuměla ani zapalovat oheň a hýbat předměty, zatímco pro mistry to byla hračka.

Kromě toho mi úplně stačilo, že jsem Hledačka duší, a rozhodně se mi nechtělo podrobovat se testu. Kdybych ho nesplnila, bylo by toho na mě asi moc. Aspoň jsem si to myslela, protože po Domově se o zkoušce šířily nejrůznější hrozivé historky.

Ještě než jsem dorazila k Leifovým dveřím, rozletěly se a zpoza nich vykoukla bratrova hlava. Děšť mu okamžitě promácel vlasy i košili. Zahnala jsem ho dovnitř a sama spěchala do obýváku. Ze šatů mi kapala blátivá břečka na čistou podlahu.

Leifův byt byl dokonale čistý a stroze zařízený a o osobnosti jeho obyvatele svědčily jen obrázky na zdech: detailní studie vzácného květu ylang-ylangu, který rostl v Illiiské džungli, obrázek škrtifiku ovinutého ve smrtelném sevření kolem umírající svietenie a kresba stromového leoparda na číhané na větvi.

Leif si rezignovaně změnil moji urousanou postavu. Jedině jeho jadeitové oči, tak podobné těm mým, prozrazovaly, že jsme sourozenci. Jeho podsadité tělo a hranatá če-

list totiž představovaly dokonalý protiklad k její oválné tváři a drobné postavě.

„Dobrá zpráva asi nenesíš, co?“ zamračil se. „Pochybuju, že by ses sem vydala v takovém nečase jen proto, abys mě pozdravila.“

„Ale otevřel jsi ještě dřív, než jsem stačila zaklepat,“ řekla jsem, „takže asi víš, že se něco děje.“

Leif si setřel z tváře dešťové kapky. „Cítil jsem tě.“

„Cítil?“

„Jo. Smrdíš levandulí. Koupeš se v mámině parfému, nebo si v něm jen pereš plášť?“ popichoval.

„Jak obyčejné. A já už si myslela, že mluvíš o něčem kouzelnějším.“

„Proč plýtvat kouzelnou mocí, když nemusíš? I když...“

Leif se zadíval někam do dálky a já jsem ucítila, jak k sobě přitahuje moc.

„Očekávání. Vzrušení. Podráždění. Hněv,“ zamyslel se Leif. „Takže počítám, že se Rada ještě neusnesla udělat tě královnou Sitie?“

Když jsem neodpověděla, dodal: „Neboj, sestřičko, pořád ještě jsi naše princezna. Oba víme, že tě máma s tátou mají radši.“

V jeho slovech jsem zaslechla ukřivděné ostří, které mi připomnělo, že to není tak dávno, kdy si Leif přál, abych umřela.

„Ezau a Perla nás mají rádi oba stejně a ty vážně potřebuješ, abych ti občas ty tvoje utkvělé představy vymluvila. Už jednou jsem ti dokázala, že se mylíš, a tak to klidně zvládnou znovu.“

Leif si založil ruce v bok a povytáhl pochybovačně obočí.

„Tvrdil jsi, že se bojím vrátit do Domova, a vidíš,“ roz-
táhla jsem paže a rozstříkla kapky uvízlé v záhybech pláště
přímo Leifovi na zelenou tuniku, „jsem tady.“

„To ti taky neberu, ale neříkej, že se nebojíš?“

„Hele, já už mám mámu a Tkalce příběhů, jo? Takže se
klidně můžeš držet role otravného staršího bratra. Prostě
dělej jen to, co umíš.“

„Ale, asi jsem někomu šlápl na kuří oko.“

„Nechci se s tebou hádat. Koukej,“ vytáhla jsem z kapsy
pláště vzkaz a strčila ho Leifovi pod nos.

Opatrně ho rozbalil a očima přešel text. „Křovinář,“ do-
šel ke stejnému závěru jako já. „Už jsi to řekla Radě?“

„Ne. Vědí to jen mistři,“ odpověděla jsem a krátce mu
vylíčila, co se stalo v zasedací místnosti. Jen moji drob-
nou „výměnu názorů“ s Roze Peříčkovou jsem raději vy-
nechala.

Leif svěsil ramena. Po chvíli mlčení řekl: „Mistryně Pe-
říčková nevěří, že by se Křovinář a Cahil vydali zrovna na
Davijskou plošinu. Už mi nedůvěruje.“

„To nevíš jis...“

„Myslí si, že Cahil míří jinam. Dřív by mě poslala na vý-
zvědy a čekala, že pro ni pošlu, až ho objevím, abychom se
mu postavili spolu. Teď se ale jen honím za divokým val-
murem.“

„Za valmurem?“ nechápala jsem. Chvilku mi trvalo,
než jsem si spojila to exotické jméno s drobným dlouho-
ocasým zvířátkem u nás doma v džungli. A pochopila, že
jde asi o pořekadlo.

„Pamatuješ? Kdysi jsme je na stromech honili, jenže byli moc rychlí a hbití, a tak jsme nikdy žádného nedostali. Když se ale člověk posadí a podrží v ruce mízové cukrátko, přijdou sami a chodí za tebou celý den jako pejscí.“

Když jsem neodpovídala, Leif se provinile zašklebil. „Promiň, to asi bylo až po tom...“

Po tom, co mě unesli do Ixie... Přesto jsem si však uměla živě představit, jak malý Leif skáče ze stromu na strom v marné honbě za mrštným valmurem.

Domov Zaltanů byl vybudován vysoko ve větvích a můj otec vtipkoval, že zaltanské děti umějí šplhat dřív než chodit. „Roze se může plést, tak si radši zabal pár cukrátek. Možná je budeme potřebovat,“ řekla jsem.

Leif se otrásl. „Na Pláních aspoň bude tepleji a Davijská plošina leží taky víc na jih.“

Odešla jsem z Leifova bytu a zamířila k sobě do věže zabalit si pár nejn nutnějších věcí. Kolem mě fičel déšť se sněhem a bodal mě do obličeje jako mrňavé ledové dýky, když jsem spěchala bouřkou domů. Irys už čekala ve vstupní hale hned za velkoryse vykrojenými vchodovými dveřmi. Plameny v krbu se v poryvu studeného větru divoce roz-tančily a já jsem se snažila zabouchnout dveře, do nichž se zvenčí opíral prudký vítr.

Spěchala jsem k ohni a natáhla nad něj ruce. Myšlenka na cestu v takovém nečase mě vůbec netěšila.

„A co Leif? Ten umí zapalovat oheň?“ zeptala jsem se Irys.

„Myslím, že ano, ale i kdyby byl sebemocnější kouzelník, mokré dřevo nechytne.“

„Super,“ zabručela jsem nespokojeně. Z promočeného pláště mi začala vzlínat pára. Přehodila jsem ho přes židli a přitáhla blíž k ohni.

„Kdy odjíždíš?“ chtěla vědět Irys.

„Hned,“ odpověděla jsem. Až kručení v žaludku mi připomnělo, že jsem vynechala oběd. Povzdychla jsem si. Dobře jsem věděla, že k večeři budu mít nejspíš studený kus sýra a rozměkklý chleba.

„Leif na mě počká ve stáji. Hadí prsk!“ zaklela jsem, když jsem si vzpomněla, kolika lidem jsem slíbila něco, co teď nemůžu splnit.

„Irys, mohla bys prosím říct Gelsi a Daxovi, že je začnu učit, jakmile se vrátím?“

„Co je chceš učit? Snad ne kouz...“

„Ale ne. Jen sebeobranu,“ ukázala jsem na svoji tyč bó. Moje půl druhého metru dlouhá ebenová zbraň visela v poutku na batohu a na jejím hladkém povrchu se třpytily dešťové kapky.

Vytáhla jsem ji ven a potěžkala v rukou. Pod ebenovým povrchem se skrývalo zlaté dřevo s rytinami z mého života. Rozeznala jsem džungli, sebe jako malou holčičku, svoji rodinu, a dokonce i laskavé oči klisny Kiky. Bó mi dokonale padla do dlaně. Byl to dárek od mistryně svého řemesla z Písečňákova klanu, která také vychovala Kiki.

„Bain ví, že mu ráno nepřijdeš na hodinu,“ pokývala hlavou Irys, „ale řekl...“

„Snad mi ještě nenaložil úkoly?“ zděsila jsem se. Z pouhé myšlenky, že bych s sebou měla vláčet tlustou učebnici dějin, mě rozbolel hřbet.

Irys se usmála. „Říkal, že až se vrátíš, rád ti pomůže látku dohnat.“

S úlevou jsem popadla batoh a začala třídit jeho obsah, abych zjistila, co mi ještě chybí.

„Ještě něco?“ zeptala se Irys.

„Ne. Co řekneš Radě?“ zeptala jsem se.

„Že tě Roze poslala do učení k Tkalcům příběhů. První doložený sitijský Hledač duší byl od Písečňáků. Vědělas to?“

„Ne,“ zavrtěla jsem hlavou. Není divu, že mě to překvapilo, když jsem o Hledáčích duší věděla asi tolik, že bych tím nezaplnila ani jeden list v Bainově učebnici dějepisu.

Když jsem dobalila, rozloučila jsem se s Irys a prodrala se fičícím větrem do jídelny, kde měli vždycky nějaké cestovní zásoby pro kouzelníky po ruce. Vzala jsem si dost jídla na týden.

Jakmile jsem se přiblížila na dohled stájí, někteří stateční koně vyhlédli ven. Kikinu měděno-bílou tvář jsem poznala i v pološeru večerní plískanice.

Tiše mi zařehotala na pozdrav a já jsem jí otevřela svoji mysl

Jedem? zeptala se.

Ano. Je mi líto, že tě беру ven v takovém počasí, omluvila jsem se.

Vyjet ven s Levandulovou není zlé.

Levandulová mi říkali koně. Pojmenovávali si lidi kolem sebe, jako my dáváme jména domácím mazlíčkům. Při vzpomínce na Leifovu poznámku o mé bylinkové vůni jsem se musela pousmát.

Levandule voní jako... Kiki marně hledala slova, kterými by popsala své pocity. Místo nich se mi v hlavě promítl obraz modrošedého trsu, z něhož trčely typické fialové shluky kvítků. S nimi se mi do srdce vloudila spokojenost a pocit bezpečí.

Hlavní chodba stáje odrážela každý zvuk, jako by zela prázdnotou, i když opodál ležely pytle píce. Tlusté dřevěné trámy stály jako vojáci mezi boxy, jejichž řady se táhly někam do tmy.

Leif? zeptala jsem se Kiki.

Smutný je v sedlovně, řekla klisna.

Díky. Pomalu jsem se šourala do zadní části stájí a vtahovala nosem známou vůni kůže a sedlového mýdla. V krku mě škrábal suchý pach slámy smíšený se zemitým tónem hnoje.

Stopař taky.

Kdo?

Než mi ale Kiki stačila odpovědět, zahlédla jsem v sedlovně s Leifem kapitána Marroka. Ostrý hrot jeho meče se zablýskl na Leifově hrudníku.

3.

„Ani krok, Jeleno,“ poručil mi Marrok. „Tak odpověz, Leife.“

Leif pobledl, ale odhodlaně stiskl čelisti. Potom na mě upřel tázavé oči.

„Co chceš, Marroku?“ zeptala jsem se.

Modřiny na jeho tváři vybledly, jen jeho pravé oko bylo ještě opuchlé a červené i přes opakované pokusy léčitele Hayese zahojit mu zlomenou lícni kost.

„Najít Cahila,“ řekl Marrok.

„To chceme *všichni*, tak proč ohrožuješ mého bratra?“ zeptala jsem se přísným tónem, abych dala kapitánovi na srozuměnou, že má teď co dělat se mnou. Hrozná pověst občas měla svoje výhody.

Marrok se na mě podíval: „Pracuje pro První kouzelnici, která má za úkol Cahila najít. Pokud má nějakou stopu, pošle na ni Leifa,“ ukázal na uzdu v bratrově ruce, „a dnes-

ka v tomhle počasí to na vyjížďku na trh nebo jen tak pro radost nevypadá. Jenže mi nechce říct, kam se chystá.“

Neustále mě překvapovalo, jak rychle se mezi strážemi Domova šířily novinky a drby.

„A zeptal ses ho, nebo jsi rovnou tasil?“

Hrot Marrokova meče se zachvěl. „Proč na tom záleží?“ zeptal se.

„Protože většina lidí s tebou bude spolupracovat ochotněji, když jim nebudeš držet u hrudi meč.“ Když jsem si uvědomila, že Marrok je především voják, za něhož většinu života mluvila zbraň, změnila jsem taktiku. „Proč jsi prostě Leifa nestopoval?“

Marrokův talent zaujal koně natolik, že mu začali říkat Stopař.

Jemně se dotkl pochroumané tváře a zašklebil se bolestí. Hned jsem věděla, co se mu honí hlavou. Marrok Cahila následoval věrně jako pes, než z něho Cahil vymlátil pravdu o svém neurozeném původu a nechal ho zmučeného a zbitého svému osudu.

Voják rychlým pohybem schoval meč. Zdálo se, že se rozhodl. „Leifa sledovat nemůžu. Jen by mě zmátl svými kouzly a celého mě popletl.“

„To já ale neumím,“ bránil se Leif.

„Opravdu?“ Marrokova ruka se posunula blíž k meči.

„Ale já ano,“ vložila jsem se do toho.

Kapitán se zase zadíval na mě.

„Marroku, nemáš ještě dost sil, abys jel s námi. Navíc ti nemůžu dovolit zabít Cahila. Nejdřív s ním chce mluvit Rada.“ A ještě dřív *já sama*.

„Nechci se mstít,“ řekl Marrok.

„Tak o co ti jde?“

„Chci pomoci,“ sevřel kapitán rukojeť meče.

„Cože?“ vyhrkli jsme s Leifem jako jeden muž.

„Sitie Cahila *potřebuje*. Jen Rada a mistři vědí, že není z královské krve. Ixie ohrožuje náš způsob života a Sitie potřebuje schopného vůdce. Někoho, kdo nás povede do války.“

„Ale pomohl Křovináři!“ namítla jsem. „A ten teď možná zase klidně mučí nějakou holku.“

„Cahil byl jen zmatený. Bylo toho na něho moc, když se dozvěděl pravdu, a teď už asi své zbrklosti lituje. A Křovinář možná ani nežije. Kdybych si s Cahilem mohl promluvit, jistě by přišel zpět do Citadely dobrovolně a bez boje a vše by se v klidu projednalo s Radou.“

O tělo se mi otřela kouzelná síla.

„Má čestné úmysly,“ řekl Leif.

Ale co Cahilovy úmysly? Už jsem ho poznala jako bezohledného oportunistu, který se na své cestě k bojeschopné armádě nezalekne ničeho, ale zbrklý? To on nebyl. Na druhou stranu – znala jsem ho jen půl roku. Přepadlo mě nutkání podívat se na Cahila do Marrokových vzpomínek, ale tím bych porušila kouzelnickou etiku. Jedině snad, že by mi k tomu dal Marrok svolení... Nezbyvalo než se ho zeptat.

„Jen do toho,“ zadíval se mi Marrok do očí.

V jeho pohledu se zračila bolest a krátké šedivé vlasy mu po Cahilově útoku úplně zbělaly.

Už jen fakt, že mi dovolil nahlédnout do své mysli, mi říkal, že přede mnou Marrok nic netají, ale i přes jeho dobré úmysly jsem nezapomínala, že chce postavit armádu

a zaútočit na Ixii, což se přičilo mému přesvědčení. To, co Ixie a Sitie potřebovaly, nebyla válka, ale vzájemné porozumění a spolupráce. Boj by nikomu nepomohl.

Měla jsem Marroka nechat v Domově mágů, aby dál přemlouval Radu k útoku na severní sousedy, nebo ho vzít s sebou? Jeho stopařské schopnosti se nám mohly hodit.

„Pokud ti dovolím jít s námi, musíš mě poslouchat na slovo. Souhlasíš?“ zeptala jsem se.

„Ano, paní,“ narovnal se Marrok, jako by stál ve vojenském šiku.

„Máš dost síly na to, abys jel na koni?“

„Ano, ale nemám koně.“

„To nevádí, najdu ti nějakého od Písečňáků. Musíš se jen pořádně držet,“ usmála jsem se při myšlence na jako vítr rychlý krok mojí klisny.

Leif se rozesmál. Bylo vidět, jak se mu ulevilo. „Tak to chci vidět, jestli ti stájník půjčí svého koně.“

„Jak to myslíš?“ zeptala jsem se.

„Granát je kromě Kiki jediný písečňácký kůň u nás ve stáji.“

Při představě, jak se dohaduju s tvrdohlavým, rozmrze-
lým stájníkem, jsem poraženecky svěsila ramena. Co teď? Žádný jiný kůň nám nebude stačit.

Med, poradila mi v duchu Kiki.

Med?

Avibijský med. Šéf ho miluje.

To znamenalo, že kdybych stájníkovi slíbila avibijský med, možná by mi svého koně půjčil.

Vyjeli jsme jižní bránou z Citadely a zamířili cestou do údolí. Na strništi po pravé straně stály rozaseté farmy a z hlavní silnice k nim odbočovaly koleje vymleté koly vozů. Po levici se prostíraly Avibijské pláně. Jejich vysoká tráva, dříve sytě žlutá a červená, zimou zhnědla a déšť vytvořil rozsáhlé kaluže, které zvlněnou suchou krajinu proměnily na mokřady prosycené zemitým pachem vlhké hniloby.

Leif jel na Rusalce a Marrok svíral jako o život otěže Granáta. Na urostlého koně se přenášela jezdcova nervozita, takže uskakoval do strany při každém šustnutí.

Kiki zpomalila, abych si mohla s kapitánem promluvit. „Marroku, uvolni se trochu. To já jsem slíbila přivést zpět bednu avibijského medu a tři týdny čistit uzdění.“

Marrok vyštěkl smíchy, ale otěže svírat nepřestal.

Byl čas změnit taktiku. Sáhla jsem si pro vlákno kouzelné deky, která halila svět, a propojila svoji mysl s Granátovou. Koni chyběl Šéf a cizí chlapík mu vůbec nevoněl, ale když jsem mu ukázala, kam míříme, znatelně se uklidnil.

Domů, souhlasil Granát. Nejradši by se tam rozběhl jako o závod. *Bolí*.

Marrokovo sevření koni působilo bolest a já jsem věděla, že Marrok toho nenechá ani pod pohružkou, že mu ujedeme. S povzdechem jsem se napojila na Marrokovu mysl. Jeho starosti a obavy se soustředily víc na Cahila než na jeho samotného. Jeho nervozita zase pramenila ze skutečnosti, že neměl příliš kontroly nad mohutným zvířetem pod sedlem, a navíc musel poslouchat rozkazy *od ní*.

Temný spodní proud jeho myšlenek mi v hlavě rozezněl varovné zvonky. Nejradši bych se mu pořádně podí-

vala na zoubek, ale váhala jsem. Sice mi dovolil se podívat na vzpomínky na Cahila, ale to neznamenal, že jsem měla volnou ruku vrtat se mu v hlavě, jak se mi zachtělo. Místo toho jsem mu poslala pár uklidňujících myšlenek. I když neslyšel moje slova, měl by reagovat na konejšivý tón.

Po chvíli se jeho držení těla skutečně o něco uvolnilo a začal se jemně pohybovat v rytmu Granátových kroků. Když se i koni šlo pohodlněji, zatočila Kiki na východ na Pláně. Od kopyt jí odstříkovalo bahno, jak nabírala rychlost. Gestem jsem pobídla Leifa s Marrokem, ať nechají koně běžet.

Najdi mi prosím Měsíčního muže. Rychle! požádala jsem Kiki.

Kiki nadskočila a přešla do svého nejrychlejšího chodu. Rusalka s Granátem ji následovali. Bylo to, jako by mě nesl vítr. Pláně se rozmazaly v jednu blátivou šmouhu a Kiki se řítila dvakrát rychleji než ostatní koně v plném trysku.

Takový chod uměli jen koně vychovaní Písečňákovým klanem a pouze na Avibijských pláních. Asi to byla kouzelná schopnost, ale zatím jsem si nevšimla, že by si Kiki stahovala vlákna moci. Až najdeme Měsíčního muže, budu se ho na to muset zeptat.

Pláně zabíraly větší část východní Sitie. Táhly se jihovýchodně od Citadely až k podhůří Smaragdových hor na východě a Davijské plošině na jihu.

Na obyčejném koni by jejich překročení trvalo pět až sedm dní. Na Pláních žil jen Písečňákův klan, jehož Tkalcí příběhů opředli svoje území pavučinou ochranného kouzla. Když se sem bez jejich dovolení odvážil někdo cizí, za-

bloudil. Kouzlo mu pomátlo mysl, takže jezdil pořád dokola, až se buď z Plání s trochou štěstí vymotal, nebo zahynul žízni.

Jen mocní kouzelníci tudy mohli projet, aniž by na ně obranný štít zapůsobil, ale Tkalci stejně vždycky věděli, že se jim někdo toulá v revíru. Zaltanové, vzdálení příbuzní Písečňáků, tudy mohli také bezpečně cestovat. Ostatní klan se Pláním vyhýbaly.

Protože jel Marrok na písečňáckém koni, štít si ho nevíšal, a tak jsme mohli nerušeně pokračovat celou noc. Teprve za svítání se Kiki zastavila k odpočinku.

Zatímco Leif sbíral dříví na oheň, vytřela jsem koně a nakrmila je. Marrok se snažil pomáhat Leifovi, ale dobře jsem si všimla jeho bledé tváře zkroucené do vyčerpané grimasy.

Plískanice se během noci utišila, ale na obloze stále visely těžké, olovené mraky. Kolem tábořiště rostlo dost trávy, aby se koně mohli dosyta najíst. Kiki nám vybrala vyvýšené místo hned vedle skály a několika nižších, keřovitých stromků. Podloží tu bylo natolik pevné, že jsme na něm mohli stát, aniž bychom se hned propadli po kotníky do bahna.

Z pláští nám crčela voda, a tak jsem uvázala mezi dva kmeny provaz a vyvěsila je, aby uschly. Leif s Marrokem zatím objevili pár suchých větví a poskládali je do úhledné pyramidy. Leif se upřeně zadíval doprostřed ohniště. Dřevo v okamžiku olízly první plamínky.

„Nepředváděj se,“ prskla jsem.

Leif se usmál a naplnil konvici na čaj vodou. „Závidíš.“

„Tak to máš pravdu,“ zavrčela jsem frustrovaně. Leif a já jsme se narodili těm samým rodičům, přesto však každý z nás dostal do vínku úplně jiné kouzelné schopnosti. Ezau, náš táta, žádnou zvláštní magii neměl, ale uměl dokonale vycítit, které rostliny a stromy rostoucí v jeho rodné džungli se hodí k léčení, k jídlu nebo poslouží pro další z jeho vynálezů. Naše máma Perla uměla poznat, jestli někdo disponuje kouzlem, ale dál se taky nedostala.

Jak to, že tedy Leif uměl zapalovat oheň a vycítit životní sílu člověka a já jsem zase uměla ovlivňovat duše? Dokázala bych Leifa přinutit, aby zapálil oheň za mě, ale sama bych to nesvedla. Zajímalo by mě, jestli někdo v sitijské historii studoval souvislosti mezi rodiči a schopnostmi jejich dětí. Bain Krvák, Druhý kouzelník, by to snad věděl. Měl doma výtisky skoro všech sitijských knih.

Marrok usnul, jakmile jsme dosnídali chleba se sýrem. Leif a já jsme zůstali sedět u ohně.

„Tys mu dal něco do čaje?“ zeptala jsem se.

„Jen trochu kůry z houselníku, aby se rychle vyléčil.“

Marrokův obličej brázdily vrásky a jizvy. Na čelisti zažloutlé blednoucí modřinou rašilo bílé strniště. Nateklé oko mu mokvalo slzami a krví, která mu stékala červenými potůčky po pravé tváři. Léčitel Hayes mi nedovolil mu pomoci a nechal mě asistovat jen u menších zranění. Další člověk, který se bál mé moci.

Jemně jsem se dotkla Marrokova čela. Kůži měl horkou a suchou. Vzlínal z něho nasládlý pach hniječícího masa. Stáhla jsem si vlákno síly a cítila, jak mě sleduje písečňáček

štit pro případ, že bych měla za lubem něco nekalého. Opatrně jsem do něho promítla něco z kouzelné moci a odhalila svaly a kosti pod kůží. Marrokově zranění rudě zapulzovalo. Měl roztržitěnou lícní kost a její ostré štěpiny zapíchnuté v oku, což mu kalilo zrak. Kolem postižené oblasti se kupily tmavé hrbolky zanícené tkáně.

Soustředila jsem se na jeho zranění, až jsem sama ucítila jeho bolest. Jako by mě někdo bodl jehlou do pravého oka. Rozmazalo se mi vidění a zpod víček se vyřinuly slzy. Schoulená do klubička jsem se bránila utrpení a nechala kouzlo zdroje protékat celým svým tělem. Proud síly supěl a zurčel, jak jsem se namáhala, ale nakonec povolil a tekl volně, jako by někdo uvolnil bobří hráz a voda odnášela všechnu bolest někam pryč. Okamžitě mě zalila úleva. Uvolnila jsem se.

„Určitě to byl dobrý nápad?“ zeptal se Leif, když jsem otevřela oči.

„Ta rána byla zanícená.“

„Ale spotřebovala jsi na to všechnu svou energii.“

„Já,“ zvedla jsem se, a ačkoli jsem se cítila trochu unavená, rozhodně to mělo k vyčerpání daleko. „Já..“

„Měla pomocníka,“ ozval se odněkud známý hlas.

Leif sebou překvapeně trhl, ale já jsem ten hluboký, mužný tón hned poznala. U ohně se jako mávnutím kouzelného proutku objevil Měsíční muž. Jako by ho někdo vyvolal z uhlíků a výhně. Jeho lysá hlava se zaleskla ve slunci.

Aby se bránil lezavému chladu, měl na sobě béžovou košili s dlouhým rukávem a kalhoty hnědé jako jeho pleť. Jen boty mu chyběly.

„Dneska nejsi pomalovaný?“ zeptala jsem se překvapeně. Když jsem ho uviděla poprvé, zhmotnil se z měsíčního paprsku a na sobě neměl nic než indigovou barvu. Jinak byl nahý jako palec. Prohlásil, že je můj Tkadlec příběhů, ukázal mi můj vlastní život a odemkl vzpomínky z dětství. Šest let života s matkou, otcem a bratrem potlačil kouzlem černokněžník Mogkan, který mě jako dítě unesl.

Měsíční muž se usmál. „Neměl jsem čas zakrýt si kůži. A je jen dobře, že jsem přišel právě teď.“ Jeho hlas prozrazoval jistou rozmrzelost. „Jinak bys vyplývala všechnu sílu.“

„Všechnu ne,“ odmlouvala jsem jako trucovité dítě.

„Už ses stala všemocnou Hledačkou duší?“ vykulil oči v hraném ohromení. „V tom případě se ti musím uklonit, ó velká!“ zlomil se v pase.

„Tak dost,“ rozesmála jsem se. „Měla jsem nejdřív přemýšlet, a pak teprve léčit. Stačí?“

Měsíční muž si teatrálně povzdychl: „Úplně by stačilo, kdyby ses poučila a už takové hlouposti nedělala, ale obávám se, že se stejně vždycky budeš do všeho hnát po hlavě. Máš to vetkané v předivu života. Není ti pomoci.“

„A proto jsi pro mě poslal? Abys mi řekl, že jsem beznadějný případ?“

Měsíční muž zvažněl. „Kéž by. Dozvěděli jsme se, že Zloděj duší uprchl s Cahilovou pomocí z Domova. Jeden z našich zvědů na Davijské plošině ucítil cizince ve společnosti jedné z těch falešných kryš.“

„Takže Cahil s Křovinářem jsou na Plošině?“ zeptal se Leif.

„Myslíme si to, ale potřebujeme, aby ho Jelena identifikovala.“

„Proč?“ nechápala jsem. Písečňákův klan neztrácel čas soudy a vězením. U nich se provinilci popravovali hned při dopadení.

Na druhou stranu... Ta davijská škodná se těžko hledala, měli mezi sebou skutečně mocné kouzelníky. Byla to skupina písečňácké omladiny, které přestal vonět život na Pláních a omezený kontakt s ostatními. Chtěli, aby Tkalci příběhů svojí mocí vedli místo obyvatel Plání rovnou celou Sitii.

Proto se odštěpili od Písečňákova klanu, usadili na Davijské plošině a vytvořili Davijský klan. Suché a nehostinné klima jim ztěžovalo zemědělství, a tak raději kradli Písečňákům, čímž si vysloužili přezdívku škodná. Jejich kouzelníky zase Písečňákové překřtili na Drhače, protože používali předivo moci pro své sobecké záměry.

„Musíš toho zloděje identifikovat ty, protože už možná pohltil další duše a jen ty je můžeš pustit na svobodu, než toho darebáka zabijeme,“ oznámil mi Měsíční muž suše.

Poplašeně jsem ho popadla za loket. „Našli jste nějaké mrtvoly?“

„Ne, ale děsím se toho, co uvidíme, až přepadneme jejich tábor.“

Zaplavila mě hrůza posledního půlroku a hrozilo, že mě úplně ochromí. Jedenáct umučených, znásilněných a zohavených dívek – dílo Křovináře. Dělal to jen proto, aby jim ukradl duši, a získal tak větší kouzelnou moc. S Valekem jsme ho zastavili právě včas, než stačil získat poslední, dvanáctou. Kdyby býval uspěl, měl by teď po palcem Sitii

i Ixii. Místo toho jsem všechny posbírané duše vypustila do nebe. Představa, že Křovínář znovu zahájí svou krutou žeň, byla k nesnesení.

„Takže jste našli jejich tábor?“ zeptal se Leif.

„Ano. Pozastavili jsme celý náš život, abychom se s nimi vypořádali,“ řekl Měsíční muž. „Naši válečníci pročešávali Davijskou plošinu, až objevili velké tábořiště na jeho jižním okraji hned u hranic Illiaiské džungle.“

Blízko mojí rodiny. Asi jsem strachy zalapala po dechu, protože mi Měsíční muž konejšivě stiskl rameno.

„Neboj se o svůj klan. Kdyby se ta škodná jen pohnula, naši válečníci zaútočí. Jakmile si koně odpočinou, pojedeme.“

Nervózně jsem popocházela kolem ohniště. Věděla jsem, že bych se měla trochu prospat, ale zjitřené myšlenky mi tolik klidu nedopřály. Leif česal koně a Marrok spal. Měsíční muž odpočíval v polosedu u ohniště a zíral na nebe.

Když obloha potemněla, Marrok se probudil. Z oka mu přestala kapat krev a otok zmizel. Opatrně se dotkl tváře. Udělal ohromený obličej, než vedle sebe spatřil Měsíčního muže. Okamžitě vyskočil a vytasil meč. I se zbraní v ruce vypadal proti svalnatému, urostlému Písečňákovi jako věchýtek.

„Vidím, že se ti už daří lépe,“ zasmál se Měsíční muž. „Pojď, musíme naplánovat další postup.“

Všichni čtyři jsme se sešli u ohně. Leif vařil večeři, Marrok se posadil vedle mě a já jsem po očku sledovala, jak se nevěřičně dotýká své lícní kosti a potom upírá fascinovaný pohled na Měsíčního muže. Jeho pravice se ale pro jistotu nikdy nevzdálila od rukojeti meče.

„Za svítání vyjedeme,“ řekl Měsíční muž.

„Proč se musí vždycky všechno díť za svítání?“ zeptala jsem se. „Koně přece v noci vidí dobře.“

„Ale potřebují si odpočinout. Takhle jim dáme celý jeden den. Já pojedu s tebou na Kiki, protože je nejsilnější. Jakmile se dostaneme na Plošinu, pojedeme bez zastávky až k našim lidem.“

„A potom?“ zeptala jsem se.

„Potom zaútočíme. Budeš se držet u mě a ostatních Tkalců. Zloděj duší i Drhači budou dobře chránění, takže jakmile se dostaneme přes první hlídku kolem tábora, bude to těžší.“

„Budeme se muset vypořádat s Drhači,“ vydechla jsem. Měsíční muž kývl.

„Nemohl bys zase pohnout Prázdnotou?“ zeptal se Leif.

Prázdnota byla díra v dece magické síly. Pod ní žádná kouzla nefungovala. Když Písečňákův klan objevil brloh škodné naposled, skrývala ho kouzelně vytvořená iluze. Zvenčí se zdálo, že tábor obývá jen několik málo válečníků, ale když Písečňákovi posunuli Prázdnotu přímo nad něj, poznali, že na ně čeká čtyřikrát větší přesila.

„Ten trik už znají, a kdybychom se pokusili pohnout Prázdnotou znovu, hned by věděli, že jsme na cestě,“ zamračil se Měsíční muž.

„Jak je teda ale chceš porazit?“ zeptala jsem se s obavou. Pokud budou mít ti darebáci přístup k magii, bude to těžký boj.

„Všichni Tkalci příběhů se spojí a vytvoří silnou kouzelnou síť, která zablokuje magii Davijců. Budeme je držet v šachu dost dlouho na to, abys našla Zloděje duší.“

Marrok se probral z dlouhého mlčení. „A co Cahil?“
„Pomohl Zloději duší uprchnout, takže ho trest nemine,“ řekl Měsíční muž.

„Chce s ním mluvit Rada,“ namítla jsem.

„A Rada taky rozhodne, co s ním,“ dodal Leif.

Měsíční muž jen pokrčil rameny. „Nepatří ke škodné, takže klidně řeknu ostatním, ať ho nezabíjejí, ale nevím, nevím, jestli to ve válečném zmatku dokážou dodržet.“

„Asi bude u Davijských vůdců,“ přemítal Marrok.

„Marroku, ty s Leifem najdeš Cahila a odvezete ho na sever. Jakmile bude po bitvě, přijedu tam za vámi.“

„Ano, paní,“ zamručel Marrok.

Leif kývl, ale v jeho očích jsem četla otázku.

Problém? zeptala jsem se ho v duchu.

Co když Cahil přesvědčí Marroka, aby ho vzal rovnou před Radu? Co když se spolu spřáhnou a obrátí se proti mně?

Máš pravdu. Poprosím Měsíčního muže, aby...

... vám dal jednoho ze svých bojovníků, dopověděl Měsíční muž.

Překvapeně jsem nadskočila. Ani jsem si nevšimla, jak se na nás napojil.

Co ještě umíš? zeptala jsem se s obdivem.

To tak! Já ti to řeknu a přijdu o svoji tajemnou auru a Tkalcovkou image.

Příštího rána jsme osedlali koně a zamířili na jih k Davijské plošině. Kiki lehce unesla i dva jezdce. Zastavili jsme se jen jednou, abychom si dali teplou večeři a trochu se prospali, a tak jsme už za dva dny dorazili k hranici. Když se

druhého dne slunce sklonilo nad obzor, dopřáli jsme koním odpočinek na okraji Plání.

Před námi se táhla rovná Davijská plošina. Z hnědé, sluncem sežehnuté hlíny občas vyrazil trs trávy, sem tam se k obloze tyčil kmen, ale jinak se až k horizontu prostíral zvlněný terén s pískovcovými skalami, keři, hrubým písekem a zakrslými trnitými stromky.

Podmračený chlad jsme nechali za zády. Odpolední slunce hrálo natolik, že jsem si mohla svléknout plášť, ale jakmile padl soumrak, začal foukat studený vítr.

Měsíční muž odešel hledat svého zvěda. I když byl tábor škodné ještě daleko, bylo by příliš riskantní rozdělat oheň. Otřásla jsem se zimou a pustila se do nevábne večere složené ze starého chleba a tvrdého sýra.

Zanedlouho se vrátil Měsíční muž s dalším Písečňákem. „Tohle je Tauno,“ představil ho. „Provede nás Plošinou.“

Zadívala jsem se na mužička ozbrojeného pouze lukem a šípy. Byl jen o pár centimetrů vyšší než já a na sobě měl i ve večerním chladu jenom krátké kalhoty. Holou kůži měl pomalovanou jako kdysi Měsíční muž, ale ve tmě jsem nerozeznala barvy.

„Jakmile měsíc vystoupá do čtvrtiny oblohy, vyjedeme,“ řekl Tauno.

Cestovat v noci nebyl vůbec špatný nápad, ale co asi válečníci dělali ve dne? „Kde se tu na Plošině schováváte?“ zeptala jsem se.

Tauno ukázal na svoji pomalovanou kůži. „Nikde. Prostě splyneme s okolím a svoje myšlenky ukryjeme za hradbu Tkalců.“

Zadávala jsem se na Měsíčního muže.

„Tkalcovská hradba je něco jako štít, který blokuje magii,“ vysvětlil mi, „takže když škodná pročešává kouzlem Plošinu, nenajde za hradbou ani živáčka.“

„Ale neupozorníte na sebe, když je ten štít kouzelný?“ vyzvíдалa jsem dál.

„Ne, když se to udělá, jak má. Postavili jsme hradbu ještě dřív, než jsme opustili Pláně.“

„A co Tkalci za štítem? Ti kouzlit můžou?“ zeptal se Leif.

„Štít sice nepropustí magii, ale my pořád vidíme a slyšíme. Prostě nám jen poskytuje maskování, aby nás Davijci neobjevili.“

Zatímco jsme se chystali na cestu, honila se mi hlavou Tkalcova slova. Došlo mi, jak moc toho o magii ještě nevím. Až příliš moc. Ale myšlenka na to, že se brzy budu učit s Roze, moji zvědavost vždycky rychle zaplašila.

Když se měsíc vyhoupl do čtvrtiny černé oblohy, zavelel Tauno: „Je čas jít.“

Svaly na zádech mi ztuhly nepříjemným očekáváním, když Měsíční muž dosedl za mě na Kikin hřbet. Co když moje neznalost kouzel ohrozí naši misi?

Starosti mi teď ale stejně nepomůžou. Zhluboka jsem se nadechla, utišila rozjitřené nervy a podívala se na svůj doprovod. Tauno seděl s Marrokem na Granátovi. Z Marrokova nervózního šklebu jsem vyčetla, že mu společnost písečnického válečníka vůbec nedělá dobře. A co hůř – Tauno trval na tom, že bude sedět vpředu a držet oště.